

at jeg skyldte Bevis for, at Norge ikke vilde tage Forlagsartiklerne fra os. Jeg har imidlertid kun sagt, at jeg ikke tror, at Norge vil gøre det, og det forekommer mig, at det er den Part, der paastaar, at en vis Foranstaltning vil medføre Forandring i de bestaaende Forhold, der skal føre Beviset, og derimod ikke den, der paastaar, at der, naar man bliver ved det gamle, ingen Forandring vil ske.

Klein: Jeg finder mig ikke opfordret til at tilføje noget videre til, hvad der allerede paa en fuldgyldig Maade er udtalt af den ærede Ordfører, og jeg kan med Hensyn til de spredte Bemærkninger, jeg vil fremføre, væsentlig henholde mig til de to ærede Medlemmer, der havde Ordet umiddelbart forud for den sidste ærede Taler (Albetti). Naar jeg dog ikke vil fratage Ordet, er det, fordi jeg for mit Bekommande føler mig opfordret til at nedlægge en bestemt Protest mod nogle Udtalelser, der findes i Mindretallets Betænkning, og som yderligere ere udviklede af det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Albetti). Hans Argumentation er jo væsentlig den, at Forbuden ved at indtræde i den Konvention, hvorom der her er Tale, væsentlig vil være paa Ublændingenes Side, hvorimod de danske Borgere langt fra ville have et tilsvarende Udbytte, og han mener derfor, at man under disse Omstændigheder ikke uden at være en Don Quixote vil kunne stemme for en Lov, som fører til et saadant Resultat, medmindre man, søjede det ærede Medlem til, virkelig opfattede det som et Krav, der dikteres af Villighed, Retfærdighed og Loyaltitet, at man aabner den samme Adgang for fremmede Forfattere her i Landet, som man giver for sine egne Forfattere til at vinde Udbytte af deres aandelige Produktion. Det ærede Medlem stiller sig afgjort paa det Standpunkt, at han hævder, at der ikke er nogle almindelige Retsregler eller nogen almindelig Retsbevidsthed, som kræver at stille Ublændinge paa samme Retsfod paa dette Omraade som Indlændinge, og han mener fremdeles, at der heller ikke er nogen Grund til at stille dem saaledes. Han gør gældende, som det hedder i Betænkningen, at det efter Mindretallets Formening ikke er Tilfældet, at de udenlandske Forfattere og Kunstnere have Retskrav paa den samme Beskyttelse som Landets egne Børn. For den aandelige Produktion, der intet har med Begrebet Ejendomsret at gøre, tilkommer der ikke Forfatterne noget som helst Retskrav ud over, hvad hvert Lands Lovgivning til enhver Tid osv. tillægger dem. Det

ærede Medlem mente endog saa, at det kunde siges at være almindelig anerkendt fra alle Sider haade uden for denne Sal og i denne Sal, at den aandelige Produktion ikke har noget med Begrebet Ejendomsret at gøre. Jeg vil ikke fordybe mig i Spidsfindigheder, og jeg skal derfor ikke gaa ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt det er en ejendommelig, en aparte Ejendomsret, noget forskelligt fra den almindelige Ejendomsret, hvorom der her er Tale, men for mig staar det, tilstaar jeg, ganske klart, og jeg beder derfor det ærede Medlem undtage mig fra alle de øvrige, han har talt om, at den aandelige Produktions Resultat maa siges at være lige saa fuldt de paagældendes retslig fornuftige Raadighed undergivet som alle andre Genstande, der kan være Tale om at have Ejendomsret over. Det forekommer mig, at det umulig kan benægtes, naar man tager Hensyn f. Eks. alene til den danske Lovgivning, at Produkter af den aandelige Virksomhed virkelig er en Formuegenstand, som altsaa kan være Genstand for almindelige formueretlige Rettigheder. Det kan der ikke være Tale om at benægte, naar man erindrer, hvorledes vi i en lang Mæræske have haft færegne Forfatterlove, Love om Forfatterrettigheder, ifølge hvilke Dispositionsretten over Udbyttet af den aandelige Virksomhed kan være Genstand for Overdragelse paa forskellig Maade, kan realiseres til Penge paa forskellig Maade. Naar der til Bemærkningen om, at den aandelige Produktion intet har med Begrebet Ejendomsret at gøre, søjes til, at der kun tilkommer Forfatterne den Ret, som ethvert Lands Lovgivning o. s. v. tillægger dem, ja, saa er det jo i og for sig ikke noget saa aparte, thi ogsaa almindelig Ejendomsret maa jo siges at være undergivet den almindelige Lovgivning. Dette, at man, som det ærede Medlem siger, begrænser den Ret, hvorom der her er Tale, paa forskellig Maade, idet man kun lader den gælde i et vist Antal Aar, og overhovedet begrænser Raadigheden paa forskellig Maade, er vel egentlig i for sig ikke noget saa ejendommeligt for den Formuerettighed, der her er Tale om, thi vi vide jo, at den almindelige Ejendomsret ogsaa kan blive indskrænket og begrænset paa forskellig Maade. Der gives Love, som ikke blot kræve Afstaaelse af Ejendomsret under visse Betingelser, men ogsaa Love, der give Tilladelse for andre til at foretage Dispositioner, som ikke kunne benægtes at gøre Indgreb i den almindelige Ejendomsret, saaledes som den maatte siges at være, dersom ikke Lovgivningen særlig havde hjemlet de paagældende Indskrænkninger. Vi have netop i de sidste